

Π.—Μά προσήλθε και σ'έμένα θεός θνεϊρος και πάλι
κι'εφιδούρος σ'αυτί μου:σηκω,μπρούτζινο κεφάλι.

Σήκω για την σωτηρία
της πατρίδας σου της μαύρης,
σίκω κι'έλλοτε δέν θαήερε
σάν κι'αυτή την εύκαιρία.

Χάνεις μία δουλειά χρυσή,
άν και τούτον τον καιρό
για την κάληπν δέν κορώσει.

Πληρεξούσιος και σύ
μόνο μέσ'α'στό σωρό
πιθανόν να ξεφυτρώσει.

Σήκω, Περιχλέτο βλάμη,
σήκω να γίνης έν τέλει,
κι'αυτί μου:σηκω,μπρούτζινο κεφάλι
και μη θέλεις το καρδέλι
να τ'ό τρέψι και σύ χαράμι.

Συναΐξω, Περιχλέτο μου, με τους εργατικούς,
συναΐξω, Περιχλέτο μου, και με τους λαϊκούς,
Εγείρω φιλελεύθερος να γίνης φιλογερός,
Εγείρω σοσιαλιστής να γίνης τρομερός,
δρυχόμενος σάν λέων
κατά των κεφαλαίων.

Μές'στης κρίσεως τον σάλον
έγε πάντα κατά νου
πώς δικά σου να γενούν
τά κεφάλαια των άλλων.

Θέλε να γίνης άγριος κεφαλαίουων άδικα
και πάντοτε, βρέ Περιχλέτο, προσπάθει και πολέμα
κι'έκανο σοσιαλιστικά να κατανήσουν ποδοί,
και τα λεπτά των βλέποντες πώς τ'όκοφαν κομπουέρι
και πρήν σοσιαλιστικά τα βρήκαν κελισπούρι,
Άρχισουν πόλεμα κι'αυτί, και με γαρό τοικουέρι
των πρήν σοσιαλιστών να σπάσουν την μούρη.

Άν με τους άλλους κάνουνε και σένα πληρεξούσιο
εσέφου πώς δέν θα σπαρθής και σύ τον όποιουτο,

εσέφου πώς τίτλον ζηλευτόν θα γράφης, σ'τό μπλιετο σου
και τ'όπτη δέν θα φαίνεται: σάν πρήν το σπιδαλέτρη σου.

Εσέφου πώς μπρός και πίσω σου θα τρέχουν δορυφόροι,
πώς είνε τις έδρες της Διπλής θ'άπλώνης την ποδάρα,
και πώς με σιδηρόδρομο, τραβάύ, και βαπόρι
θα ταξιδεύης χάρισμα χωρίς να δίγης δάρα.

Θυμήσου πώς ελεύθερος σε βήμα θα λιμάρης
και θα στομαγής γλώσσαις,
έλλα το σπουδαιότερον θυμήσου πώς θα πάρης
και χίλιας όκατακόσις.

Φ.—Αυτάς ό θεός θνεϊρος κι'έμένα με προτρέπει
να βάλω μέσ'στην τσέπη.

Γι'αυτάς ό θεός θνεϊρος κι'έμένα με ένθαρρώνει
να γίνω πληρεξούσιος σ'την νέα Ρωμηροσύνη.

Μή λυπησαι το Κουβέρνο, κι'έσα κι'έσους άν πληρώνη,
έλλα δέν τα κακαρόνι.

Μή σε μέλη για παρα,
τό βαστούν που λές τα κότσε,
και παραδες, ρουκαλα,
κι'από μπρός και πίσω κλώτσα.

Βασείτε το λαούτο κι'έχομε τόσο πλούτο.

Π.—Θεός θνεϊρος κι'έμένα, βασουλή μου πατριώτα,
με ένθαρρώνει και μου λέει: σπρώδε το σ'τό φαγοπότι.

Κι'έν τα κότσε και και κότσε όπως λέν είνε δαστίαις
σ'τας γνωστάς Ενωμοτίαις,
κι'έν έλλειμματα ρωνάδουν πώς μες έπειλούν μεγάλα,
μη σε μέλη και το κράτος έχει το σ'τό πούλιω το γάλα.

Και σ'τόν Έλεγχο τον Έβνο δέν προσέχεις, όπου γράφει
πώς πλημμύρες χρυσάρι;

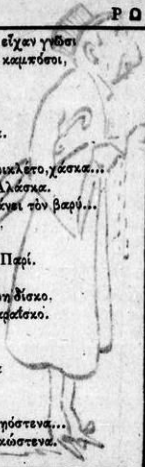
Έξω φτώχη και καμιά...
τό χρυσάρι πλημμύρα,
και το κράτος διαρρα
χρυσόροιας ποταμιά.

Τούτου μας τού θησαυρού φαίνεται πώς είχαν γυθεί και Ταμείων τού Στρατού διαχειριστάι καμπόσοι, και ριγίτηκανε γι αυτό άτρομηώς στ'η ρεμουλα, και δέν άφησαν λευτό κι έμεινε στο τέλος νούλα.

"Ας γανή καθείς μακροχρείμ... γάσκα, Περικλετο, γάσκα... έγινε κι αυτό τ'ο κράτος εν άγνοία μας Άλάσκα.
 "Όπως πριν ο πλούτος πλέον δέν κ'άνει τόν βαρύν...
 ώ μουφλοζάκι πλουτοφόρα,
 και τ'ο δάνειόν σου τώρα πλεονάκι εκάλυθη και σ'ε Λούρα και Παρί.

Περπατείτε, βρέ παιδιά, δίχως διακονιάη δισκο, πάφτε, κοιλιάς Ρωμηών, νά βαρύτε Κερασκό.
 Βλέπετε τ'ά νέα πλούτη, μή γρινιάζετε γιά πάντα, και σκεφθήτε και σ'έκ'ενα πώς θά γίνη μακροδοσι.

"Γτε πρὸς τὰς λεωφόρους κι'όχι στ'ά παλίστρωνα...
 μάς με χέρια γιά ρεμουλα κι'έχ'ή φοροκόσωνα.

**Ο Τολστόη τῆς Ρωσάγας
 'στὸν Τολστόη τῆς Γρασανάγας.**

Και σὺ βεβαίως έμαθες τὸ νέο ξαρκικό, ποὺ πάθαμε μὲ τὴν Διπλή κι μὲ τὸν Κητικό, και σὺ βεβαίως έμαθες περὶ τὸν προτρολλῶν και τῆς τελείας ἀπογῆς τὸν κορυφαίων δλων.

Και σὺ βεβαίως έμαθες, συνάδελφε Τολστόη, πὸς δὲκ πῆγαν τοὺ κακοῦ, και κ'αυτοῦ τοῦ Κητικῶς τραπέζια στὸ Τατόι.

Βεβαίως έγω μέσα μου μεγάλην τρικυμείαν, ἀλλ'έως τὴν ἀκομήν δέν έχω λάθει, Κόμη, δι' αὐστηρὸν ἀσκητικὸν ἀποφασιστικὸν καμπίων.

Βεβαίως ήθελα κι'έγὼ τὸν ἀσκητὴ νά κάνω, και νά μὲ βλέπω τίποτα μῆτε τὸν Ζαβίνσάνο, βεβαίως, ἀν τὸ Σύνταγμα σὴν σήμερα πηγαίη κι'έν ὅπως ἄλλοτε σ'έμας δέν στρέψ'ή Βασιλεία, θά'δρε, μεγάλη γέροντα, καθένας μας νά γένη καλόγερος, Κασσιανὸ τοῦ Χαμίλετ Ὀρηλία.

**Ο Τολστόη τῆς Γρασανάγας
 'στὸν Τολστόη τῆς Ρωσάγας.**

"Ὁ σὺ, ποὺ μένει στὸς Κόρφοι, θεσπῶν μονάων στὴν ἐκ'έν πνευματικὴ πολιτικῆς φιλοσοφίας φέλε, όταν μὲ ρίγος ήκουσα και συνιρίθηθαι ψυχῆς, πὸς έγγραφες πρωτόκολλον τελείας ἀπογῆς, ἀπὸ τὴν ματαιότηκα τὸν ταπεινὸν γήϊνον κι'ἀπὸ τὰς νέας ἐκλογῆς τὸν ἀπῆλθον Ἑλλήνων.

Σάν έμαθα σ'τὴν ἑπαυλίη Γρασανάγια πρὸς τοὺς ἄλλοις πὸς έγγραφες πρωτόκολλον παρῶσιον κι'Ἄβέλλας, σάν έμαθα τὴν μῆνιν ἀπὸ τὸν ἑμῶν τὸν Κόλο, σάν έμαθα πὸς κατακείες τὸν δὴν πρωτοκόλλου, ἔβγαλε κι'ὁ συμπέθερός, ὁ Κωνσταντῆς, τρεῖς τετράκι περι τελείας ἀπογῆς ἐκ τὸν ματαιοτήτων.

"Ὅταν τοὺς πολιτικούς, τῆς Ἑλλάδος ἀφ'εσφύρου τοὺς ἐκίτταξ' ἐπ'έδω φερόμενος μὲ τρις σινερόφους, όταν ήκουσ' ἀποφῶν ἀπὸ τῆς αὐτοφύρας, όταν εἶδα πὸς και σὺ μὲ πρὸς δύο συμπέθερους, ἀντὶ πάλιν ὅπως πρὶτα ήσπρος νά γυρίητε, ἔμπαρῶσατε κι'ὄ τρεῖς σας νά καταγορέητε.

"Ὅταν ήκουσ' ἀφ'εσφύρου πρὸς τὸν παρῶσιον τοῦ Τολστόη τῆς Κερασκῆς, τοῦτο κι'όχι τίποτ' ἄλλο, ἔκαμε κι'έμε στὸ γῆρας δὲκ νά ταπεινωθῶ και μὲ τὸν γαστρὸ μου μόνον μακρὰ νά πλατῆθῶ.

Κι' ἔφρα ἔπειτα πρωτοκόλλου τὴν Πολιτικὴν τὴν Γρασανάγια, τὴν γυναικα, τὴ παιδιόμω, και τὸν κόσμον τὸν ἀναγῆρας, κι' ἔτρεξα ν'ἀπομονώσω τὸ γερωντικὸν σαρκίον ποὺ νομίζεις... μέσα σ'ένα μοναστήρι γυναικατιν.

Θέλω σ'αὐτὸ μὲ τὸν γαστρὸ διὰ παντός νά μένω, ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νά μὴς και σὺ σ'έμωρ. Κόρης κι'έγὼ, κόρης και σὺ φιλοσοφῶν κι'ὄ ἀπό μας, πολλὰς θά λέμε μόνον μας και διακρούσας γυναικας, και σ'τὴν γαλήνην τῆς Μονῆς, ποὺ ἀποκαλεῖς ἄγιαν, οὐδέποτε θ'ἀγωνίζης γιά κίκασι ἐκλογῶν.

"Ἄλλ' ἀκόμα μὴ θέλῃς, πολὺ κατεργαζῆσαι, καὶ ἀποστρεφῆσαι καὶ σὲ Μονῆς γυναικαίης νά μὲ κλείσῃς καλλιῶν τῶν ἀσκητικῶν.

Μὴ θελήσῃς μ'ἀραιὰς ἐκείνης κ'εὐσεβῆς καλογορέας, περὶ τῆς νά μοιχεύῃ ποῖον, καὶ ἐκείνην καὶ νά λέγω με σόσον, πὸς τὸ γῆρας δεινόν, οὐ γάρ ἔσχε τὴν μόνον.

"Ὁ Τολστόη αὐτῆς, κ'ἄρρητ' μ'έδω-πέρα σ'τὴν πατρίαν, μπετέρια τῶν αἰτ' ὅτ'ῃς Δουκάδες σ'τὴν Ρωσῆα, νά θρῶνῃ τοὺς φιλοπότους, και τὴν τύχῃ τοῦ κράτους.

**Ἀπὸ τὸν Κεῦκασον ἐπιστολῆ
 πρὸς τὸν ἀπερχομῆ τὸν προσεληθ.**

Ἄροθ. Κόντε μου, δέν θέλεις σ'τὴν Μονῆν τὴν γυναικαίην νά μαραινῆς ἀπὸ τῶρα τὴν σπριγώσθηλικίαν, κι'έγὼ τότε τὴν ἀφίνα, καὶ κἀλλ' μὲ τῆς ἄσκησιον, και μὰ, μὲ τὸν γαστρὸ μου γιά τὸν Κεῦκασον κίος.

Μά και σ'αὐτὸν θά σκέπτομαι, τὰ μὲ τρεῖς δεινὰ σὺ, κι'έν ὄσον ἀληθῆ ποθῆς, ἔλα και σὺ νά καρφῆθῃς, ὡσάν ἀρχαῖος Προηθῆς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου.

Και νά σκορπίζης ἐπ'έστ' ὡς τὰ καθὲς τὴν πρώτην σου, κι'ὄ γυρῆς ὀ κομματικῶς νά τρῶνῃ τὸ σπῆξι σου.

Καὶ παρακαλοῦμαι, καὶ ἐκείνην καὶ ἄλλους λόγους ἄγχι τῆς.

Ἐβγάηκα τελευταίως δύο καλὰ βιβλία, καὶ τὸν Πλάτωνος Κρατοῦλος, καὶ τὸν Πλάτωνος Θεαίτητος, ὅπο τὸ Κρίτων Σόλμα, μετ'ἀρκαίης τελείας, καὶ τὸν Πλάτωνος ἀπόλους, και τέρως δι' ἑλῶν ἀπεκαίτητος.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, μὲ ζήτησιν μεγάλην, καὶ ἀνετυπώθῃ κατ'αὐτῆς ὁ πέμπτος τόμος πάλιν.